

Vincze Ferenc

Átkozott hely

A sarki üzlethelyiség – s ezt többen is gyanítják a kerületből – el van átkozva. Hogy pontosan ki, mikor és főként miért szórt rá zaftos átkokat, arra már senki sem emlékszik, persze az is lehet, senki nem meri feltűrni emlékeinek rothadó almától csöpögő zöldséges szatyrát.

Pedig ideális helyen van, két forgalmas utca találkozásánál, s aki megy vagy jön, akaratlanul is elmegy mellette. Nap mint nap. A következő utcasarkon lévő kisbolt állandóan az utcán ácsorgó, tisztos munkában megőszült vendégei minap éppen azt fejtegették, hogy mennyire előnyös az elhelyezkedése. Útban van, mondta egyikük. Ott, kontrázott rá valaki két egészséges bőfögés között. Lehet, hogy ez a baj, vetett ellen egy harmadik hang, megszoktad, hogy ott van, és konkrétan leszarod. Erre elhallgattak. Súlyos igék voltak, emészteni kellett, kortyolni rá párat a Kóbányaiból.

Hajdan zöldségest üzemeltettek ott, kettő vagy három évig. Volt friss paradicsom, paprika, uborka, retek, máskor alma, szőlő, barack, májusban eper, később meggy, cseresznye. Kinek mire volt igénye. A pultnál állva be lehetett látni a raktárba, ahol egy asztal mellett, néhány pohár társaságában ultiparti folyt, már kora délután nekiültek a fiúk, s néha egészen belefeledkeztek az estébe. Nem volt az rossz, még fél tizenegykor is le lehetett ugrani retekért a megkésített rántottához. Persze másnap hiába akart volna bárki kis paprikát venni a szendvicsbe, csak késő délelőtt húzta fel a rolót Sándor, a zöldséges mindig eleven tulajdonosa. Aztán egyszer végleg úgy maradt a roló, s csak egy év múlva húzta fel a kerület jobb sorsa érdemes polgármester-jelöltje. Kifestettek, elegáns asztalokat helyeztek el kétoldalt, majd székek is kerültek, s egészen addig ültek ott a lokálpatrióta egyesület szimpatizánsai, míg a választások éjszakáján aztán ők is leeresztették a megrozsdásodott, nyikorgó ajtóredőnyt.

Sváb pékség – hirdette egy évre rá a cégér. Kifli, zsemlye, diós, mákos csigák, sváb kenyér, sváb cipó, és még isten tudja, micsoda került a polcokra. Sőt, aki akart, magasított asztaloknál állva is megreggelizhetett, ha úgy hozta kedve. Amennyire láttam, senkinek nem hozta kedve, pedig még kávé is kaphatott volna melléje. Talán mégis igaz volt a mondás, megszokták a lakók, hogy van, aztán leszarták. Sokan még ma is úgy emlegetik, Sándor zöldséges.

Átkozott hely, mondják a kisbolt vendégei, s ezt mormogja Sándor is néha maga elé, miközben felhőrpinti sörét a Ferenc téri kávézó pultjánál. Csöndben mondja, alig hallani. Mintha nem akarná, hogy bárki is meghallja. Csak úgy beledörmögi a félig kiivott korsóba, majd miután az utolsó kortyot is leküldte a torkán, még egyszer odasúgja: – Átkozott hely!

Itt csak egy sört iszik. Azt is a pultnál. Soha nem ül le, nem akar itt feledkezni, még a végén drága sörre költi a pénzét. Nem, azt nem lehet. Néha segít a tulajnak felfűrni egy polcot, odébb tolni a virágcserepeket, megigazítani a tévéállványt. Ha BL-meccs van, esetleg tovább marad. Maximum két sörig. De tovább sosem. Szedelőzködni kezd, azaz a pultra tett tárcáját zsebre vágja,

még egyszer megdönti a korsót, hátha maradt benne a csepp sörital, aztán lekezel mindenkivel, s elindul. – Sándor, még egy sört? – szól utána ilyenkor a pultos megszokásból, de Sándor csak megrázza a fejét, s valami halaszthatatlan dologra hivatkozva kilép az ajtón.

Kihúzza magát, egyenes derékkal halad a sarok felé, köszön jobbra, köszön balra, mindenki ismeri Sándort, a zöldségest. Láthatóan büszke erre, s peckesen, férfiemberhez méltón még utána fordul az utcán csivitelő fodrászlányoknak is. Elhalad a kisbolt előtt iszogató hajdani ultis cimborák előtt, de nem köszön, csak bólint. Hidegen, kimérten, mint aki tudja: mindennek van határa. Látszik az arcán, megveti őket. Mélyen, tiszta szívéből. Ezek még arra sem képesek, hogy beüljenek egy kocsmába.

Amint elhaladt mellettük, azok sutyorogni kezdenek. A sörösüvegek szinte összezördülnek, úgy hajolnak egymáshoz, s mély, rekedtes hangjuk csak úgy fröcsög a megvetéstől. De Sándor ezt már nem hallja, a sarkon befordul a következő utcába. Háta meghajol, lába megroggyan, s fél kézzel megtámaszkodik a hajdani zöldséges falánál. – Átkozott hely – suttogja maga elé, s beles az ablakon. Ingatlaniroda nyílik hamarosan, hirdeti az új tábla, s az újra kifestett helyiség szinte már zavaróan tiszta. – Dögöljetek meg – mondja még Sándor, aztán továbbindul, hogy pár méter után leereszkedjen egy bérház pincéjében lévő kocsmába. Mire a pulthoz ér, két vodka és két Kőbányai várja. A rövidet lehajtja, aztán leül a sarokba. – Gyorsan igyad, mert ma időben akarok zárni – szól utána a kocsmáros, és Sándor int, rendben, iszom, ahogy csak lehet, s mint a jó tanuló, egy huzatra üríti ki az egyik Kőbányait. Majd mond valamit, duruzsol, de ezt már csak az üvegek hallják.